

Начало>Предприемане на съдебни действия>Къде и как>Правото на коя страна се прилага?

В областта на гражданското правосъдие текущите процедури и производства, започнали преди края на преходния период, ще продължат съгласно правото на ЕС. Въз основа на взаимно споразумение с Обединеното кралство порталът e-Justice ще поддържа информацията, свързана с Обединеното кралство, до края на 2024 г.

Правото на коя страна се прилага?

Северна Ирландия

1 Източници на действащите норми

1.1 Национални правни норми

Стълкновителните норми във връзка с приложимото право в Северна Ирландия произтичат най-вече от пряко приложимите регламенти на ЕС. По отношение на граждански и търговски дела това са:

- Регламент (ЕО) № 593/2008 на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 2008 г. относно приложимото право към договорни задължения (Рим I); както и
- Регламент (ЕО) № 864/2007 на Европейския парламент и на Съвета от 11 юли 2007 г. относно приложимото право към извъндоговорни задължения (Рим II).

Законът от 1990 г. за договорите (приложимо право) (с който се изпълнява Римската конвенция от 1980 г.) остава релевантен по отношение на договори, влезли в сила преди 17 декември 2009 г. (Регламент „Рим I“ се прилага към договори, влезли в сила на или след тази дата).

Законът от 1995 г. за международното частно право (Разни разпоредби) е релевантен само по отношение на положения, които не са обхванати от Регламент „Рим II“ (Регламентът се прилага към случаи, в които настъпват вреди след 11 януари 2009 г.).

Традиционните правила от общото право остават приложими към неправомерно увреждане чрез клеветата и във връзка с наследствено и имуществено право.

При семейноправни дела обикновено общото право представлява източникът на правила относно приложимото право, с някои изключения. Като цяло при семейноправни дела се прилага правото на Северна Ирландия при ограничени изключения съгласно общото право (напр. във връзка с недействителност на брака) или по закон (напр. във връзка с издръжка съгласно Закона от 1920 г. за решенията относно задължения за издръжка (Средства за принудително изпълнение) и Закона от 1972 г. за решенията относно задължения за издръжка (Реципрочно принудително изпълнение)). По отношение на дела във връзка с родителска отговорност и закрила на детето, обхванати от Регламент (ЕО) № 2201/2003 и от Хагската конвенция от 19 октомври 1996 г., се прилагат съответно Наредбата за родителската отговорност и мерките за закрила на детето (Международни задължения (Англия и Уелс и Северна Ирландия) от 2010 г. и член 15 от Конвенцията от 1996 г., където се съдържат правилата относно приложимото право, т.е. прилага се правото на Северна Ирландия при ограничени изключения.

1.2 Многостранни международни конвенции

- Хагска конвенция от 1961 г. относно стълкновението на закони в областта на формата на завещателните разпореджания
- Римска конвенция от 1980 г. за приложимото право към договорните задължения (както е посочено по-горе, Регламент „Рим I“ се прилага по отношение на договори, сключени на или след 17 декември 2009 г.)
- Хагска конвенция от 1985 г. за приложимо право относно тръстове и тяхното признаване.

1.3 Основни двустранни конвенции

Не са ни известни никакви двустранни конвенции, съдържащи стълкновителни норми, по които Обединеното кралство да е страна.

Следва да се отбележи, че макар конвенциите, изброени в точка 1.2 по-горе, да позволяват на дадена държава да прилага някакъв друг режим за стълкновителни норми към своите собствени „териториални единици“, Обединеното кралство е взело решение да не прави така. В съответствие с това изброените в точка 1.2 по-горе конвенции се прилагат към стълкновения между съставляващите Обединеното кралство юрисдикции и към международни стълкновения, като Северна Ирландия се счита за чуждестранна юрисдикция спрямо Англия, Уелс и Шотландия.

2 Прилагане на стълкновителни норми

2.1 Задължение на съдията да прилага служебно стълкновителните норми

Обичайно стълкновителните норми се прилагат само ако поне една от страните заяви, че трябва да бъдат приложени. Ако нито една от страните не заяви това или ако няма удовлетворителни доказателства за съдържанието на чуждото право, съдията обикновено ще приложи към спора правото на Северна Ирландия. Това правило е свързано с доказателства и процесуални действия, поради което не се засяга от регламентите на ЕС.

2.2 Препращане

Регламентите на ЕС изключват прилагането на доктрината за препращане в случаите, регламентирани от правилата на ЕС за избор на право, и такова е било преобладаващото схващане и съгласно Закона от 1995 г. за международното частно право (Разни разпоредби) и Закона от 1990 г. за договорите (приложимо право). Следователно, ако правилото за избор на право в Северна Ирландия препраща например към френското право, ще се прилага френското национално право, дори при условие че френски съд би приложил правото на друга държава. Един от изтъкваните мотиви за отхвърлянето на препращането в тези области изглежда е това, че установените в писаните закони сложни правила биха били нарушени, ако се приложи препращане.

Понастоящем ролята на препращането в останалите области на правото е донякъде ограничена, а в някои случаи не е съвсем ясна. Може да се каже, че препращането ще се прилага в случая на намираща се в чужбина земя, за която съгласно правото на Северна Ирландия се прилага *lex situs*. В такива случаи е налице прагматично желание да се прилага същото право на съда, който е компетентен по отношение на територията, на която се намира имотът, така че да се увеличи шансът за ефективно изпълнение на решението относно имота. От друга страна, равностойността от съдебните решения на първа инстанция относно материално движимо имущество, намиращо се в чужбина, е, че позоваването на *lex situs* не включва препращане. Следва обаче да се отбележи, че в много случаи доказването на съдържанието на чуждите стълкновителни норми струва скъпо и страните често избират да не настояват за тяхното прилагане (вж. точка 2.1 по-горе).

2.3 Промяна на критерия за определяне на приложимото право (привръзка)

Този проблем се решава, като във всяка стълкновителна норма се посочва съответният момент, в който се установява критерият за привързване. Например в случай на прехвърляне на движимо имущество съответното приложимо право е правото, което се прилага на мястото, където се е намирало въпросното движимо имущество към момента на прехвърлянето.

2.4 Изключения от обичайното прилагане на стълкновителни норми

Съгласно традиционните правила съдилищата в Северна Ирландия могат да откажат да приложат правото на държава или територия, което е в разрез с обществения ред. Разпоредбите, свързани с обществения ред, са повлияни от международните задължения на Обединеното кралство, и по-специално от Европейската конвенция за правата на човека.

Освен това както Регламент „Рим I“, така и Регламент „Рим II“ понастоящем предвиждат прилагането с предимство на задължителни правила на сезирания съд, *независимо кое право е приложимо към договора в противен случай*. Такива правила като цяло могат да бъдат намерени в областите на потребителското и трудовото право или в законодателни актове, допълващи международна конвенция.

2.5 Доказване на чуждестранен закон

Съдържанието на правото на която и да е държава или територия извън Северна Ирландия се доказва от страните, както се доказва фактическо обстоятелство. Съдията обаче определя ефекта от представените доказателства във връзка с това право.

При производства пред съд в Северна Ирландия компетентно да представи становище като вещо лице във връзка с правото на която и да е държава или територия извън Северна Ирландия, е лице с подходяща за целта квалификация въз основа на своите знания или опит, независимо дали лицето е извършвало дейност или има право да извършва дейност като практикуващ юрист в съответната държава или територия.

При определени обстоятелства съд в Северна Ирландия може да вземе предвид по-ранно решение или констатация на английски съд във връзка с правото на която и да е държава или територия извън Северна Ирландия. На всяка от страните или техните адвокати трябва да бъде връчено писмено известие, че дадена страна възнамерява да се позове на по-ранно решение.

3 Стълкновителни норми

3.1 Договорни задължения и правни действия

Регламент „Рим I“ е пряко приложим във всички случаи, които са свързани с договорни задължения и включват избор на право. Правилата за избор на право, предвидени в Регламент „Рим I“, може да се прилагат и към случаи, които съгласно правото на Северна Ирландия не се признават като договорни (когато например споразумението не е възмездно, например договори за подаръци).

Процесуалните въпроси се определят от *lex fori*. Поради това оценката на размера на вредите (но не и техните категории) и доказателствените средства се регулират от правото на сезирания съд. Давностните срокове са с материалноправен характер, поради което при договорните задължения те се определят от приложимото съгласно Регламента право.

В случаите, когато страните изрично са направили избор на право или изборът може да бъде доказан със задоволителна степен на сигурност, се прилага въпросното право. Доказването на избор със задоволителна степен на сигурност е вероятно, когато договорът е изготвен при следване на стандартен формуляр, за който е известно, че се урежда от конкретно право, или с оглед на предишни сделки между страните. Когато е сключено споразумение за избор на съд, това често е достатъчно, за да се заключи, че страните възнамеряват да изберат правото на този съд, но това невинаги е така. Ако в случай на арбитражно споразумение са посочени критериите за подбор на арбитражи, това ще позволи по-лесно да се заключи, че е налице избор на право, но ако арбитражите са определени чрез препратка към някакъв международен орган, има много по-малка вероятност да се установи, че изборът е доказан със задоволителна степен на сигурност.

Свободата на избор е ограничена в няколко отношения. Първо, при потребителски и трудови договори изборът на право не може да лиши потребителя или служителя от защитата на задължителните правила, съществуващи съгласно правото, което би се прилагало към делото, ако не е бил направен изричен избор на право. Второ, когато всички елементи от положението са свързани с една държава, изборът на различно право не може да лиши от смисъл задължителните права на тази държава. Освен това съществуват правила за защита на потребителите във връзка със застрахователни договори. Също така може да се отбележи, че когато е налице несъгласие по отношение на действителността на избора — например при твърдение за принуда — въпросът дали този избор е действителен, се определя от правото, за което се предполага, че е приложимо (т.е. правото, което би уреждало договора, ако изборът е бил валиден), освен ако това би било „необосновано“ (като в този случай може да се приложи правото по обичайното място на пребиваване на страната, която твърди, че не е дала своето съгласие).

За случаите, когато не е направен изричен избор на право или избор, който може да се докаже със задоволителна степен на сигурност, в Регламент „Рим I“ се предвиждат конкретни правила в зависимост от вида на договора. Когато обаче тези правила не предлагат окончателен отговор, обикновено ще се приложи правото по обичайното място на пребиваване на страната, която дължи характерната за договора престация. Невинаги е лесно да се определи коя е тази страна, но обикновено това е страната, която не предоставя плащане за стоката или услугата (например страната, която дължи характерната за договора престация, е продавачът на продукт, заемодателят в банкова трансакция, гарантът по договор за гаранция). Това допускане може да бъде оборено в полза на държава, с която договорът е по-тясно свързан.

3.2 Извъндоговорни задължения

Що се отнася до извъндоговорни задължения, в повечето случаи ще се прилага Регламент „Рим II“. Законът от 1995 г. за международното частно право (Разни разпоредби) ще се прилага само към въпроси, свързани с неправомерно увреждане, които не попадат в обхвата на Регламента, така че клеветите продължават да се уреждат съгласно общото право (вж. по-долу).

Давностните срокове също се определят от приложимото право.

Съгласно Регламент „Рим II“ общото правило е да се прилага правото на мястото, където е настъпила вредата. Специални правила определят приложимото право за определени видове извъндоговорни отношения, включително отговорността за вреди от стоки, нелоялната конкуренция, неправомерното увреждане на околната среда и неправомерното увреждане, свързано с права върху обекти на интелектуална собственост.

Регламентът също така позволява на страните при определени обстоятелства да изберат приложимото право, но тази разпоредба не може да се използва, за да се избегнат задължителните правила на правото на ЕС или на националното право. Следва да се отбележи, че оценката на вреди се извършва съгласно приложимото право.

Както е посочено по-горе, клеветите (които включват клевета по отношение на правото на собственост, клевета по отношение на качеството на стоки, злонамерена лъжа и всяко твърдение съгласно чуждо право, „което отговаря или по друг начин съответства на естеството на [такова] твърдение“) продължават да се уреждат от общото право. В такива случаи се прилага „правилото за двойна обжалваемост“: действие на неправомерно увреждане подлежи на обжалване в Северна Ирландия само ако подлежи на обжалване по граждански път съгласно чуждото право на юрисдикцията, в която е извършено действието (което обикновено представлява публикация), и само ако би подлежало на обжалване по граждански път съгласно правото на Северна Ирландия, ако беше извършено в Северна Ирландия. То обаче подлежи на едно изключение: когато друга държава е по-тясно свързана с извършеното действие и със страните, вместо това ще се прилага правото на тази юрисдикция. Следва да се отбележи, че в тази област съществува особено висока степен на несигурност.

Що се отнася до управлението на тръстове, приложимото право се урежда от Закона от 1987 г. за признаване на тръстове, с който се изпълнява Хагската конвенция за приложимо право относно тръстове. В него се предвижда, че приложимото право е правото, избрано от учредителя, или, ако не е направен такъв избор — правото, с което тръстът е най-тясно свързан. Това право определя действителността на тръста, неговата структура, ефекти и управление.

3.3 Правно положение на субекта и неговите аспекти, свързани с гражданското състояние (име, местопребиваване, правоспособност и дееспособност)

При раждане местожителството на детето (местожителството по произход) е същото като това на бащата към момента на раждането на детето, ако то е родено в брак. Ако детето е родено извън брак или ако бащата е починал към момента на раждането на детето, местожителството на детето е същото като това на майката. Това правило продължава да се прилага докато детето навърши 16 години (т.е. местожителството на детето се променя заедно с местожителството съответно на бащата или на майката).

За лица над 16-годишна възраст местожителството по произход продължава да се прилага, освен ако лицето приеме местожителство по избор. За да приеме местожителство по избор, лицето трябва действително да пребивава в съответната юрисдикция и да възнамерява да пребивава там безсрочно или постоянно. Ако който и да е от тези елементи вече не е налице, местожителството по избор спира да се прилага и вместо това се прилага местожителството по произход.

Местожителството на съпругата вече не се определя чрез препратка към местожителството на нейния съпруг: то се оценява независимо.

Правоспособността да се поемат конкретни задължения (напр. сключване на договор, изготвяне на завещание, сключване на брак) се определя от специфични за конкретната област правила и е разгледана в съответните раздели.

3.4 Установяване на произход, в т.ч. осиновяване

Отговорностите на родител към малолетно или непълнолетно дете (под 18-годишна възраст) се определят от правото на Северна Ирландия в случаите, когато са компетентни съдилищата в Северна Ирландия, дори когато детето пребивава в чужбина и е гражданин на друга държава. Съгласно Регламент (ЕО) № 2201/2003 съдилищата в Северна Ирландия обаче са компетентни само когато детето пребивава в Северна Ирландия или ако се намира в друга държава членка и ако поне един от съпрузите носи родителска отговорност и е приел тази компетентност. Детето се счита за родено в брак, ако е родено в законен брак, независимо къде, или ако се счита за родено в брак съгласно правото по местожителство на всеки от родителите към момента на раждане на детето.

Съд в Северна Ирландия ще приложи правото на Северна Ирландия, за да установи дадено лице като настойник на дете, ако е компетентен (което ще бъде така, ако подателят на молбата е гражданин на Обединеното кралство или обичайно пребивава, или се намира в Северна Ирландия).

Съд в Северна Ирландия ще приложи правото на Северна Ирландия по дело за осиновяване, ако е компетентен (което ще бъде така, ако подателят на молбата пребивава в Северна Ирландия към момента на подаването ѝ, но съдът също така ще проучи възможността за признаването на заповед в чужбина, когато това е от значение за упражняването на неговата компетентност). Такава заповед води до прехвърляне на всички отговорности от съществуващите родители към приемните родители.

3.5 Брак, извънбрачни двойки/фактическо съжителство, партньорства, развод, съдебна раздяла, задължения за издръжка

Формалната действителност на брака се урежда от закона на мястото, където се сключва бракът. Това право урежда действителността на церемонията и нейните елементи, например дали трябва да се използват определени думи, дали трябва да се използва определена сграда, дали се изисква съгласието на родителите и дали сключването на брак може да се извърши чрез пълномощно. Съществуват някои ограничени изключения във връзка с това правило: по-специално ако не е възможно да се използва местният формуляр за сключване на брак. Освен това спрямо членовете на въоръжените сили, които служат в друга държава извън Британската общност, се прилагат специални правила.

Брачната дееспособност се определя от местожителството на съответното лице непосредствено преди сключването на брак. Това право урежда въпроси като дали страните са изразили съгласие, изискванията за възраст и с кои по-далечни членове на семейството не може да се сключва брак. Специално по отношение на възрастта бракът не е действителен, ако едно от лицата е било на възраст под 16 години към момента на сключването на брак, в случай че местожителството му е в Северна Ирландия.

Правото в Северна Ирландия не предвижда еднополови бракове. При определени обстоятелства обаче еднополови съюзи от други държави могат да се третират като граждански партньорства съгласно правото на Северна Ирландия.

Що се отнася до развода, съд в Северна Ирландия ще бъде компетентен по отношение на производство за развод само в съответствие с Регламент № 2201/2003 на Съвета. Ако е изпълнено едно от следните условия: местожителството или обичайното местопребиваване на съпрузите е в Северна Ирландия, обичайното местопребиваване на съпрузите е било в Северна Ирландия и един от тях продължава да пребивава там, обичайното местопребиваване на ответника е в Северна Ирландия, местопребиваването на ищеца е било в Северна Ирландия в продължение на поне една година преди датата на подаване на молбата (или шест месеца, ако ищецът е гражданин на държава членка). Ако не е изпълнено нито едно от тези условия и нито една друга държава членка не е компетентна, съгласно националното право компетентни са съдилищата на Северна Ирландия, ако поне една от страните е пребивавала в Северна Ирландия към момента на откриване на производството за развод. Ако е компетентен съд в Северна Ирландия, той ще приложи правото на Северна Ирландия към производството за развод. При производство за недействителност на брака посочените по-горе права (правото на мястото, където е сключен бракът, или правото по местожителство на съответната страна) ще се прилагат в зависимост от основанията за недействителност на брака. Чуждестранно решение за развод ще бъде признато, ако една от страните е била с местожителство, обичайно местопребиваване или гражданство в съответната държава към момента на провеждане на чуждестранното производство.

Що се отнася до задълженията за издръжка, Обединеното кралство е обвързано от Регламент (ЕО) № 4/2009 на Съвета от 18 декември 2008 г. относно компетентността, приложимото право, признаването и изпълнението на съдебни решения и сътрудничеството по въпроси, свързани със задължения за издръжка. Съд в Северна Ирландия ще бъде компетентен, ако е компетентен по отношение на развода или — в случай че разводът е получен в рамките на чуждестранно производство — ако една от страните е пребивавала в Северна Ирландия към момента на получаване на чуждестранното решение за развод или е пребивавала обичайно в Северна Ирландия в продължение на година преди тази дата, или ако една от страните има материален интерес към бивше семейно жилище, намиращо се в Северна Ирландия. При такива случаи ще се прилага правото на Северна Ирландия.

3.6 Режики на имуществени отношения

При отсъствие на брачен договор или брачно споразумение правата на всеки от двамата съпрузи по отношение на движимото имущество на другия (независимо дали е придобито преди или по време на брака) се определят от правото по местожителство на семейството към момента на сключване на брака. Когато местожителството на съпруга и съпругата съвпада, това е местожителството на семейството. В противен случай ще се прилага правото, с което страните и бракът имат най-близка връзка. Намеренията на страните към момента на сключване на брака са от значение само ако показват имплицитен избор на право. Има вероятност същото правило да важи по отношение на недвижимото имущество.

Ако е налице брачен договор или брачно споразумение, ще се прилага определеното в договора право: това е правото по местожителство на семейството, ако няма други указания по отношение на приложимото право.

3.7 Завещания и наследяване

В случай на наследяване по закон (т.е. когато няма завещание) към наследяването на движимо имущество се прилага правото по местожителство на завещателя към момента на смъртта; към наследяването на недвижимо имущество се прилага правото на юрисдикцията, в която се намира имотът (*lex situs*).

При дела, свързани със завещания (наследяване по завещание), дееспособността на завещателя да изготви завещание за движимо имущество се определя по правото на държавата по местоживееене на завещателя към момента на изготвяне на завещанието. Заветникът ще бъде дееспособен да получи движимо имущество, ако това е така съгласно правото на собствената му държава на местожителство или съгласно правото на държавата по местожителство на завещателя. Не съществува конкретен източник относно позицията във връзка с недвижимото имущество, но най-вероятно би се прилагало *lex situs*, като то вероятно също така би определило дееспособността на заветника да получи завещателно разпоредение за недвижимо имущество.

В съответствие със Закона от 1963 г. за завещанията и когато завещателят е починал на или след 1 януари 1964 г., завещанието е действително от гледна точка на формата (например правилен брой свидетели), ако е в съответствие с някое от следните права: правото на мястото, където е изготвено завещанието (т.е. обикновено мястото, където се подписва в присъствието на свидетели), към момента на изготвянето му; правото по местожителство, обичайно местопребиваване или гражданство на завещателя към момента на изготвяне на завещанието; правото по местожителство, обичайно местопребиваване или гражданство на завещателя към момента на смъртта. Завещанието също така е действително от гледна точка на формата за предаване на недвижимо имущество, ако е в съответствие с националното право на юрисдикцията, в която се намира имотът (като по този начин се изключва прилагането на препращане по отношение на недвижими имоти).

Завещание на движимо имущество е действително от материалноправна гледна точка (например ограничения на сумата, която може да се завещае), ако е в съответствие с правото по местожителство на завещателя към момента на смъртта; завещание на недвижимо имущество е действително от материалноправна гледна точка, ако е в съответствие с правото на юрисдикцията, в която се намира имотът, т.е. съгласно системата на национално право, която би се прилагала съгласно *lex situs*, каквато и да е.

Завещанието се тълкува съгласно предвиденото от завещателя право, за което се приема, че е правото по неговото местожителство към датата на изготвяне на завещанието. Това допускане е правило *prima facie*, което може да бъде изместено от доказателство, че завещателят явно е обмислил и предвидил завещанието му да се тълкува съгласно друга правна система. По отношение на недвижимото имущество може да се прилага допълнително ограничение, съгласно което, ако интересът, който възниква от такова тълкуване, не се позволява или не се признава от *lex situs*, последното право е с предимство.

Действителността на предполагаема отмяна на завещание се определя от правото по местожителство на завещателя към момента на предполагаемата отмяна (следва да се отбележи, че съгласно английското национално право, ако се прилага то, сключването на брак води до отмяна на завещание, освен ако не бъде доказано, че завещанието е било изготвено изрично с идеята за сключване на брак). Ако обаче се твърди, че отмяната е извършена чрез последващо завещание (за разлика например от унищожаване на завещанието чрез скъсване), въпросът дали второто завещание отменя предишното, се определя от правото, приложимо към формалната действителност на второто завещание. Ако не е ясно дали второ завещание отменя по-ранно завещание, въпросът за тълкуването ще бъде определен от правото, предвидено от завещателя, за което се приема, че е правото по неговото местожителство към датата на изготвяне на второто завещание.

3.8 Недвижимо имущество

Делата, свързани с имущество, се делят на движимо и недвижимо имущество; въпросът дали дадено имущество е движимо или недвижимо, се определя от правото на мястото, където се намира имуществото.

В случай на недвижимо имущество приложимото право е правото на мястото, където се намира имотът, като се прилага препращане. Това важи за всички въпроси, свързани със сделката, включително правоспособност, формални аспекти и материална действителност. Следва да се отбележи, разбира се, че съществува разграничение между прехвърлянето на земя или друго недвижимо имущество и договора, който урежда правата и задълженията на страните по прехвърлянето, като последният се урежда от различни правила за приложимо право (по-специално съгласно Регламент „Рим I“).

В случай на свързани със собствеността (за разлика от договорни) въпроси относно прехвърлянето на материално движимо имущество, приложимото право като цяло е правото на мястото, където се е намирало имуществото към момента на събитието, за което се твърди, че е повлияло на правото на собственост върху него. Не е ясно дали при това положение се прилага препращане, но цялостният ефект от първоинстанционните решения на английските съдилища загатва, че по-скоро не се прилага. Правото на собственост върху материално имущество, придобито в съответствие с това общо правило, ще бъде признато като действително в Англия, ако след това движимото имущество бъде преместено от държавата, в която се е намирало към момента на придобиване на правото на собственост, освен ако и докато това право на собственост бъде заменено от ново право, придобито в съответствие с правото на държавата, в която е преместено имуществото. Едно конкретно изключение от общото правило за материалното движимо имущество се отнася до случаите, в които имуществото е в транзит и точното му местонахождение не е известно на страните или временно е обект на прехвърляне, което е действително съгласно приложимото към прехвърлянето право, при което то ще бъде ефективно в Англия.

В случай на преотстъпване на нематериално движимо имущество, когато са налице договорни правоотношения между цедента и приобретателя (каквото е случаят при повечето дългове) и въпросът се отнася единствено до действителността и ефекта на самото преотстъпване, се прилага Регламент „Рим I“.

Следва да се отбележи, че е трудно да се направи обобщение на правилата за избор на право относно преотстъпването и прехвърлянето на нематериално имущество и че те не са обхванати от едно-единствено правило за избор на право, най-вече защото категорията на нематериалното имущество обхваща изключително широка гама от права, като не всички те са договорни по произход. В случай на нематериално движимо имущество следва да се търси съвет от специалист.

3.9 Несъстоятелност

Обединеното кралство е страна по Регламент № 1346/2000 на Съвета относно производството по несъстоятелност, в който са определени съответните правила в производствa, свързани с пълното или частичното лишаване на длъжника от права, както и назначаването на ликвидатор, когато центърът на основните интереси на длъжника е разположен в държава — членка на ЕС (с изключение на Дания). Ако Висшият съд на Северна Ирландия (Northern Ireland High Court) е компетентен (което ще бъде така, ако центърът на основните интереси на длъжника е разположен в Северна Ирландия, където се предполага, че се намира седалището), ще се прилага правото на Северна Ирландия.

В случаите извън обхвата на Регламент № 1346/2000 правото на Северна Ирландия ще се прилага, ако е компетентен съдът в Северна Ирландия (което ще бъде така, ако дружеството е регистрирано в Северна Ирландия или ако в Северна Ирландия има лица, които биха имали полза от ликвидацията, и няма основателни причини за отказване от компетентност).

Последна актуализация: 08/06/2021

Версията на националния език на тази страница се поддържа от съответното звено за контакт към Европейската съдебна мрежа. Преводите са направени от Европейската комисия. Възможно е евентуални промени, въведени в оригинала от компетентните национални органи, все още да не са отразени в преводите. Нито ЕСМ, нито Европейската комисия поемат каквато и да е отговорност по отношение на информацията или данните, които се съдържат или са споменати в този документ. Моля, посетете рубриката „Правна информация“, за да видите правилата за авторските права за държавата-членка, отговорна за тази страница.